

Der er endelig ogsaa den Fare, at man, naar de qvindelige Linier skulle kaldes til Arv, og man, følgende Artikel 2 i Londonnerprotokollen af 8de Mai, skal forenes om, hvem af de Slagtinge, som nedstamme fra de qvindelige Linier, der skal vælges, saa vil have stor Uleilighed og Vanskelighed, men ingen Sikkerhed, for at komme til et Resultat, der er betryggende for Landet og vil blive anerkjendt af de fremmede Mægter. Det er heller ikke sagt, at den Cognat, som var den nærmeste, netop var den, som det fra alle Sider var ønskeligt at vælge, som det var i Europas Interesse at see udnævnt og antagen som Thronfølger. Man blev maaffee nødt til at gaae længere ned, man blev maaffee endog nødt til at gaae ned til Linier, som vare langt yngre end den, som stod nærmest for Tour; fort sagt, til at opsoge den Personlighed blandt Cognaterne, som kunde vinde alle Stemmer i Landet saavel som udenfor Landet. Ja, svares der af den ærede Rigsdagsmand, det kan jo let skee paa samme Maade, som skeet er ved denne Leilighed; man behøver kun at bringe Renunciationer tilveie, og disse Renunciationer kan man erhverve. Men har man Sikkerhed for, til en saadan Tid at kunne erhverve Renunciationer, har man Sikkerhed for at kunne erhverve dem med samme Letthed, som denne Gang, har man Sikkerhed for at kunne erhverve dem med samme Høimodighed, som nu i saa høi Grad er udviist af Kongehusets Frænder? Har man Sikkerhed for det, saa er det meget godt, saa er det en anden Sag. Men jeg gad dog vide, om Nogen kan garantere vore Efterkommere et saadant Sammenstød af Omstændigheder, som her har fundet Sted, og som har havt en saa lykkelig Virkning, idet saamange Cognater, saamange fra Kongehusets qvindelige Linier Nedstammende, have forenet sig om at bringe Resultatet tilveie (Hør!). En Prindsesse, som efter den cognatistiske Orden ikke stod fjernt fra den nærmeste Successor, er tilfældigviis gift med en Prinds, som hører til det samme kongelige Hus, uagtet han ikke er en Livsarving af høisalig Kong Frederik den Tredie, og denne Prinds har, under høist farlige Forhold, medens Andre af hans Hus handlede i en mod-

sat Retning, lagt et saadant Fædrelandsfund for Dagen, handlet saa loyalt mod Konge og Fædreland, at der ikke er efterladt den mindste Tvivl om hans Tankers Reenhed i dansk Henseende. Kan man tænke sig, at et saadant Tilfælde vil komme igjen, at den Cognat, om hvem der nærmest kunde være Spørgsmaal, er besjalet af en saa reen Fædrelandskjærlighed, at han, for at sikke Rigets Integritet indtil Elben — det er hans egne Udtryk i det Brev, han har udstedt —, gjør et Offer, som af alle Kronprætendenter, saalænge Historien har talt, er anset for at være et af de største? Kan man vente, at den samme Omstændighed igjen vil indtræde, at den samme Prinds tillige har Udset til at blive Arving til en anden Throne, hvorved Offeret altsaa bliver lettere end under andre Omstændigheder? Eller kan man vente, at den Omstændighed vil indtræde, at denne Prinds ifølge sine øvrige Forhold, hvoriblandt ogsaa, at han tidlig er indtraadt i Egteskab, i høi Grad og høist naturligt er underkæftet en Indflydelse, som ligeledes ved denne Leilighed har virket velgjørende for Danmark? det er dog virkelig en Forbindelse af Omstændigheder, som alle have forenet sig til Danmarks Lykke, saafremt tvøvrigt det Resultat, som i det kongelige Budskab er forelagt Rigsdagen, af Nogen ansees at være til Landets Lykke. Jeg skal troe, at, dersom man ikke ved at vedligeholde Kongelovens Arvesølge kan bringe det derhen, at den Person, som efter Kongeloven er den nærmeste til at arve, ogsaa er den beqvemste og den, som i saadan Egenkab er meest flirket til at forskaffe sig europæisk Anerkjendelse som Arving til hele Monarchiet, saa vil man komme ind i uopløselige Vanskeligheder. Vel er det omtalt og det kan ogsaa med en vis Ret siges, at det ingenlunde er saa sikkert, at den, som kun er Cognat af den nærværende Regentstamme, ogsaa skal have Ret til Succession i hele Monarchiet. Det er jo bekendt, at Successionsforholdene i Lehnshertugdømmet Holsteen ere underkastede en forskjellig Fortolkning; jeg skal vel vogte mig for at kalde den danske Fortolkning — for at bruge et Udtryk, der betegner, at den gaaer meest i dansk Interesse, — for urigtig, men den er ikke almindelig antaget, den